

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26022/2023
13.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Славољуб Симић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Предраг Јовановић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1823/22 од 12.06.2023. године, у седници одржаној 13.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1823/22 од 12.06.2023. године у усвајајућем делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1823/22 од 12.06.2023. године у усвајајућем делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 30/22 од 12.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име неосновног обогаћења исплати износ од 360 евра у динарској противвредности по најновијем курсу по коме пословне банке у месту плаћања врше откуп ефективне стране валута у моменту исплате, са каматом на овај износ који прописује Европска централна банка од пресуђења до исплате, Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 91.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1823/22 од 12.06.2023. године, ставовима првим и другим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је обавезан тужени да исплати тужиоцу на име неосновног обогаћења износ од 260 евра, са каматом по стопи коју за евро прописује Европска централна банка од 25.01.2022. године као дана првостепеног пресуђења до исплате, све у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, док је одбијен као неоснован тужбени захтев преко досуђеног до траженог износа од 400 евра, и за камату на тај износ, те је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 118.734,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се и на члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност услова за посебну ревизију, Врховни суд је имао у виду да из ревидентових навода не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права, нити неуједначена судска пракса. У конкретном случају другостепени суд је одлуку о усвајању тужбеног захтева за враћање новчаног износа по основу неоснованог обogaћења донео уз примену чланова 210. и 214. Закона о облигационим односима, а тужени наводима ревизије оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије. Тужилац уз ревизију није доставио нити се позвао на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или битно сличној чињеничноправној ствари.

Имајући у виду да се ради о парници ради стицања без основа у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате у овој правној ствари поднета је 12.12.2018. године. Вредност предмета спора побијаног усвајајућег дела је 260 евра у динарској противвредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, због

чега се у тој врсти спора дозвољеност ревизије не цени према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, то ревизија туженог није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**